

О, тая скъпа кръвь народна бѣ пролята
да бжде сокъ за българския новъ растежъ, —
затуй възлюбихме бунтовния заветъ на свободата,
за който ти можа тъй славно да умрешъ.

Затуй и пѣемъ още героичната ти пѣсень, —
едно сърдце за подвизи въ гърдитъ ни тупти, —
и вечеръ, надъ Балкана щомъ изгрѣе яркъ мѣсець,
дочуваме гората за хайдути да шепти.

Че помниме това, що вдъхновено ни научи:
героятъ живъ ще е, додето робството тежи.
И знаемъ, че несвършената твоя революция,
народътъ нѣкога съсъ новъ подемъ ще продължи.